

Grønlanderne til deres Erhverv og dygtiggøre dem deri. Derfor forekommer det mig, at jeg har Ret i mine Betragtninger. At Antallet af Sæler tager af, synes jeg ikke har det mindste med denne Sag at gøre, thi det er klart, at jo flere dygtige Sælfangere der er, des mere Udbytte ville de have af den Jagt, de drive, uanset hvor talrige Sælerne ere derovre. Jo fattigere Egnene deroppe blive paa Sæler, des dygtigere maa de Folk selvfølgelig være, der skulle drive Fangsten som Erhverv. Jeg har imidlertid ikke taget Sigte blot paa dette. Jeg har været klar over, at Grønlanderne ogsaa måtte kunne drive andre Erhverv end Sælfangst, og jeg mener da, at det gælder om at vække Interessen saa tidligt som muligt helst altsaa allerede i Skolen.

Den ærede Ordfører gjorde Forskel paa, hvad han kaldte teoretisk Erhvervsvirksomhed og praktisk Erhvervsvirksomhed. Jeg ved ikke, hvad teoretisk Erhvervsvirksomhed er, og skal derfor ikke komme ind paa en nærmere Omtale deraf. Jeg skal kun sige, at det Ændringsforslag, jeg har stillet, omfatter baade de teoretiske Begyndelsesgrunde og de praktiske Begyndelsesgrunde i Erhvervsvirksomhed i saa stor Udstrækning, som det er muligt, og jeg har fremhævet, at der maa begyndes saa tidligt som muligt med denne Undervisning. Det gælder her om Færdigheder, man ikke kan begynde at lære for tidligt, Færdigheder, som ere en absolut Hovedbetingelse for, at Grønlanderne kunne drive det Erhverv, de have i Øjeblikket. Naar de ikke lære det i Tide, have de meget vanskeligt ved at lære det senere. Derfor kunne vi ikke nøjes med det rent teoretiske, vi maa ogsaa have det praktiske med i saa stort Omfang som muligt. At Præsterne og Lærerne skulle søge at opdrage Befolkningen og bibringe dem saa mange Kundskaber som muligt, anser jeg for klart, men da Lærernes Op-gave maa være at undervise Børnene, ville de sandsynligvis ikke faa megen Tid tilbage til at paavirke de voksne. Det forekommer mig, at det var det naturligste, at Lærerne fik indbefattet i den Gerning, de skulle gøre, at føre de Kundskaber og Færdigheder videre, som de selv havde lært, til de Børn, de skulle undervise.

Naar den ærede Minister bemærkede, at jeg havde nævnt tekniske Skoler og Landbrugsskoler, og sagde, at det var jo ikke Børneskoler, maa jeg sige, at det anførte jeg netop, at det var Skoler, hvor man førte den Undervisning videre, som

man havde modtaget i Skolen. Jeg sammenlignede dem med den Efterskole, der skal oprettes i Grønland, og anførte, at der kunde Begyndelsesgrundene fra Børneskolen føres videre i Efterskolen ganske paa samme Maade, som de her føres videre i de tekniske Skoler og Landbrugsskolerne. Den ærede Minister mente, at hvis jeg kunde henvise til, at de lærte Malkning og Pløjning i Skolen paa Landet, vilde jeg have Ret, men det mente han, jeg ikke kunde. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor udviklede vore Landsbyskoler ere, men vil kun slaa fast, at de ere ikke saa udviklede, som de burde være, Undervisningen burde være betydelig bedre, end den er. Hvilke Baner man i saa Henseende kan slaa ind paa, skal jeg ikke omtale, men at man ikke skulde kunne komme ind paa den samme Vej, som Købstadskolerne ere inde paa med Hensyn til Sløjd, der jo omfatter Begyndelsesgrundene til et senere Erhverv, anser jeg ikke for givet. Hvorfor skal man absolut vente, til vore Skoler følge efter i samme Retning? Hvis man erkender, at det er til Gavn for Grønlanderne, og at en saadan Undervisning kan fremme det nationale Erhverv, er det Grund nok til at undervise dem deri saa tidlig som muligt, al den Stund det er en Kendsgerning, at det gaar tilbage med dette Erhverv paa Grund af manglende Færdighed, og at de ikke ville kunne tilægge sig denne Færdighed, medmindre der fra Statens Side gøres noget for, at de kunne komme i Besiddelse deraf. Hermed skal jeg paa ny anbefale det af mig stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (K. Bjerre): Jeg skal ikke fortsætte denne Debat. Jeg antager ikke, at ærede Medlemmer have Lyst til at høre det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) og mig gentage paa ny Grundene for og imod de to Opfattelser. Skulde nogen ønske at gøre sig bekendt med disse Grunde en Gang endnu, kunne de jo læse dem i Tidenden.

Den højtærede Minister takker jeg paa Udvalgets Vegne, fordi han kunde tiltræde de forskellige Ændringsforslag. Det var kun lige overfor et, at Ministeren var noget betænkelig, nemlig Forslaget om Lektorens Bolig. Jeg antager, at vi kunne blive enige om, at det var det heldigste, at Lektor havde Bolig i København, naar han skal undervise ikke blot de Danske, der skulle lære Grønlandsk, men ogsaa grønlandske Præstelever, der bo hernelde, og desuden lede deres hele Udvikling. Naar